

høitagne Finantsminister har gjort gjeldende paa et andet Sted, der forekommer mig at være af en saadan Vægt, at jeg for mit Vedkommende skal afholde mig fra at gaae dybere ind paa denne Sag, ligesom jeg ogsaa maa fraraade Thinget at underkaste vor coloniale Handelspolitik den Drøftelse, som under andre Omstændigheder maatte være tilraadelig. Den høitærede Finantsminister har nemlig, og sikkert med megen Grund, gjort opmærksom paa, at det altid er misligt ofte at forandre Toldlovgivningen, og dersom dette gjelder i Almindelighed, saa maa det i Særdeleshed gjælde under de nærværende Omstændigheder, da vor coloniale Handel er i en Dvergangstilstand. Jeg anseer som sagt denne Betragtning for saa vigtig, at jeg virkelig ikke troer, at man bør, selv om man kunde have Noget at indvende mod de Grundsatninger, hvorfra nærværende Lov i alle dens Enkeltheder er gaaet ud, søge at gjøre dette gjeldende. Jeg skal derfor heller ikke opholde Thinget længere ved denne Sag, men der en eneste lille Bemærkning, jeg har at gjøre og som jeg troer at burde fremsætte, naagtet den angaaer en enkelt Forandring, fordi den maaskee kunde gjøre en Rettelser i Loven paa et andet Sted nødvendig, hvilken Rettelse sikkert bør foretages. Det er nemlig i § 6 Nr. 3, hvor der nævnes Kundgjørelsen af 19de Februar dette Aar, men det skal være 1849 og naar Loven nu bliver dateret 1850, vilde det være en besynderlig Ucorrecthed, at der staaer 19de Febr. dette Aar.

Da ingen Flere begjærede Ordet, blev det sat under Afstemning, om Loven skulde henvises til 2den Behandling, hvilket eenstemmigt med 57 Stemmer blev vedtaget.

Derpaa gik man over til første Behandling af det fra Landsthinget oversendte Forslag til Lov om „Afløsning af det Gaarde og Boelssteder paahvillende Hoverie og lignende Pligtarbejde“, (Landsthingskibende Nr. 137 og 138 Pag. 2176—2183) hvortil var omdeelt følgende af det til Sagens Behandling nedsatte Udvalg meddeelte Betænkning.

Ifølge det ærede Folkethings Paalæg have vi undergivet begge de foransførte Lovforslag den omhyggeligste Dverveelse, og vi have saa-

meget mindre kunnet tage i Betænkning at at forelægge det ærede Thing vore Tvivl med Hensyn til enkelte, ikke uvigtige Bestemmelser i dem, som vi tidligt med Genstemmighed have maattet erkjende, at de, med Hensyn til manglende Bestemmelser om vedkommende Paris Valg af sin Bøldgiftsmand i visse Tilfælde (Gaardmandsasl. § 3), formeentlig dog i ethvert Fald ikke vilde kunne undgaae at komme tilbage til fornyet Behandling i det andet Thing.

Hvad vi om begge Afløsningslovene i Almindelighed kunne have at henlede Thingets Opmærksomhed paa, vil kunne see under Et og uden stor Vidtsøftighed.

Upaatvibseligt erkjender Thinget ligesaa levende, som Landsthinget og Regjeringen, at begge Afløsninger ligemeget kræves af Hensynet til vor materielle og af Hensynet til vor politiske Udvikling, og upaatvibseligt maa det derhos erkjendes som et væsentligt Fremstridt, naar begge Lovene gaae ud fra det Princip, at Afløsningen skal see saaledes, at den til Arbeidet Berettigede vel bliver holdt fri for Tab ved Ophøret af det Arbejde, der hidtil har været ham ydet, men ikke tilstaaes nogen Binding eller Fordeel af dette Ophør, og at altsaa den til Arbeidet Forpligtede ikke, som efter Fleerrallets Formening i Almindelighed har været Tilfældet ved de hidtil stedfundne frivillige Afløsninger, skal tilsvare et Afløsningsvederlag, der mere har svaret til den Byrde, Arbejdsydelsen har medført for den Arbejdspligtige, mere til hvad han, med særlig Hensyn dertil, har maattet kunne være vel tjent med at give, end til den virkelige Nytte, Arbejdsherren har havt, eller har kunnet have af det, saaledes som det har været ydet i Virkeligheden.

Udvalget antager derfor, at Thinget aldeles vil tiltræde det Grundprincip for Afløsningens Beregning, der i begge Lovforslagenes §§ 4 opstilles, hvorefter Afløsningsvederlaget bliver at fastsætte efter „den Nytte, som den til Arbeidet Berettigede skjønes virkeligen at have havt af det ham tilkommende Arbejde (Gaardmandsasl. § 4), eller at kunne have af det ham tilkommende Pligtarbejde, forsaavidt dette er ydet (Huusmandsasl. § 4), og til et saadant aarligt Beløb, som Udførelsen paa anden Maade af ligesaa godt Arbejde,